

Ἡ αὐλή τοῦ σπιτιοῦ στό Ἀμύνταιο πιάνει ἓνα στρέμμα, καί τό σπίτι βρίσκεται στή μέση. Χτίστηκε στά '12 ἀπό ἓναν Ἀγά — πλουταριό, κάγκελα, καί διπλά τζάμια, πού τά ἀπέξω τά πήρε μαζί του στό φευγιό. Ὅλο αὐτό σκάει μέσ στό μυαλό μου καί μένει ἀπό κάτω τό μισόχτιστο σπίτι στήν Ἀθήνα, στά 1960. Τότε μάζεσα γραμματόσημα, καί κλασικά εἰκονογραφημένα. Ἐδίνα κάθε μεσημέρι τῆς Σοφούλας δύο, γιά νά μ' ἀφήσει νά κολήσω τό σῶμα μου πάνω στό δικό της. Ἄλλες φορές μ' ἄφηνε νά τό κάνω τζάμπα, ὅποτε δῆθεν παίζαμε κρυφτό καί τήν ἔθρισκα. Τό δεκαπανταύγουστο εἶχαμε γιορτή, βγάξαμε τραπέζια στήν ἄλλη μισή ταράτσα πού εἶταν ἄχτιστη, κρεμούσαμε μέ τόν πατέρα μου γλόμπους καί τό θράδι γινόταν τό γλέντι, πού πάντα διακοπτόταν ἀπό σκηνή ζήλειας τῆς μάνας μου. Ἐπεφτε ξαφνικά ἡ σιωπή καί ἐγώ ἔνιωθα σά νά μ' εἶχαν σκίσει στό δυό. Ἀλλά δέν ἔκλαιγα. Εἶχα μιά περιέργη δύναμη, καθαρά παιδική, πού ἐξουδετέρωνε τήν ὑστερική της φάτσα, τά οὐρλιαχτά της καί τί μυστήριες σιωπές τοῦ πατέρα μου, πού δήλωναν πολλά. Μιά φορά — ὅπως λέει τώρα — τήν ἐσπρωξε ὁ πατέρας μου στήν πλήρη ἀπελπισία, καί γι' αὐτό πήρε τίς ἀσπιρίνες (νοσοκομεῖο, πλύση στομάχου καί ἐπιστροφή στό σπίτι). Πιό καθαρά ὅμως θυμᾶμαι τό κιτρινωπό τζιπάκι πού ἔπαιρνε ὁ πατέρας ἀπό τήν ἔταιρεία καί πηγαίναμε ἐκδρομές, καί τ' ὀδηγοῦσα κ' ἐγώ ὅπου συναντούσαμε πλατώματα. *Μή τό παιδί μόνο του, δέν μπορῶ φοβᾶμαι, ἀμάν Πάνο, φτάνει.* Ὁ πατέρας μου δέν τήν ἤθελε, ἀπ' ὅσο θυμᾶμαι τό πρόσωπό του. Εἶχα πέσει στήν πισινούλα τῆς Φωκ. Νέγηρ ἀπό ξαφνική ζαλάδα ἓνα ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα καί ἐκείνη δυνάμωσε τίς φωνές *εἶδες καί τό παιδί στεναχωρέθηκε θά μᾶς πεθάνεις.* Μιά νύχτα τόν ἔπιασε μέ ἄλλην, καί γύρισαν στό σπίτι ἀναμαλλιασμένοι. Μέ ξυπνήσαν οἱ κραυγές της, λές καί ὑποστήριζε τά δίκαια τοῦ κόσμου. *Θά τήν σκοτώσω βρέ τήν τσοῦλα* ξεφώνιζε. Τοῦ χύμηξε μ' ἓνα κουζινομάχαιρο ἀλλά τῆς τό πήρε — κόπηκε ὅμως λίγο στό χέρι· ἐντελῶς γελοία σκηνή, μέ κάτι στάλες αἵμα στό τοιμέντο τῆς σκάλας. *Βρέ δέν λυπάσαι τό παιδί, κρατά, πόρνε.* Ἀνήμπορη λύσσα μου διέτρεχε τό σῶμα ἀλλά εἶχα κοκαλώσει κάτω ἀπ' τά σκεπάσματα, ὥσπου μιά στιγμή τινάχτηκα ὀρθιος καί ἔμεινα πάλι ἀκίνητος. Ἐκείνη πῆγε κάτω καί ἔφερε τούς γονεῖς του, μέσ στή νύχτα, δύομιση ἡ ὥρα — ὁ παπούς μου εἶταν καρδιακός, ἔτρεμε τό κάτω χεῖλος του. Ἐπρεπε νά ὑποσχεθεῖ ὁ πατέρας μου μπροστά του πῶς δέ θά τό ξανακάνει, δέ θά ξαναπάει μέ ἄλλη γυναίκα. Ὁ παπούς δέν εἶπε λέξη. Τό ἴδιο θράδι, κάπου δυό ὥρες ἀργότερα, ἀκούστηκε τό κρεβάτι τους νά τρίζει· ἐκείνη τόν σίμωσε, ἀπό τά νεῦρα φαίνεται τῆς ἄναψε ὁ πόθος. Καί μετά, ὅταν δέν ἔγινε τίποτα, πήρε τίς ἀσπιρίνες.